

Početak

O nama

Kontakt

Izbornik

Aktualno
Najnovije vijesti
Uvodnik
Hrvatska
Unutarnja politika
Gospodarstvo
Bosna i Hercegovina
Vanjska politika
Iseljenišтво
Gledišta
Povijest
Kultura
Znanost
Društvo
Religija
Kolumne
Feljtoni
Intervjui
Izjave tjedna

Poveznice

Vlada RH
Fond za zaštitu okoliša i energetska učinkovitost
Matica hrvatska
Nacionalna i sveučilišna knjižnica
Hrvatski državni arhiv
Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti
Hrvatski institut za povijest
Društvo hrvatskih književnika
Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća
Hrvatski informativni centar
Hrvatski memorijalno dokumentacijski centar
Domovinskog rata
Glas koncila
Slobodna Dalmacija
Novi list online
Hina

Prijavi se

Korisničko ime

Lozinka

Zapamti me

Zaboravili ste lozinku?

Zaboravili ste korisničko ime?

Kreiraj korisnički račun

Nalazite se ovdje: Početak > Hrvatska > Geneza današnjega političkog jugoslavenstva

Ne treba nam ovakav Ustavni sud
četvrtak, 21. kolovoz 2014. 13:30

Pravopis za sve, samo ne za
hrvatski jezik
utorak, 19. kolovoz 2014. 11:58

HTV i Rudolf Steiner
četvrtak, 21. kolovoz 2014. 13:20

Anketa

Tko je gubitnik nakon odluke Ustavnog suda o skidanju činiličnih ploča?

- Zoran Milanović
 Ivo Josipović
 Milorad Pupovac
 Netko drugi

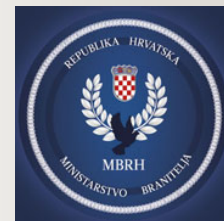
Vidi detalje

Subota, 23/08/2014 08:12:44

Tko je Online?

Trenutačno aktivnih gostiju:
1364 gostiju i jedan član online

pretražite...

Geneza današnjega političkog jugoslavenstva

Objavljeno petak, 22. kolovoz 2014. 00:00 |

Napredna mladež

U tom otužnom ozračju, nasuprot vladajućem hrvatskom nagodbenjačkom legitimizmu i oporbenjačkom pravaškom traženju trijalističkog rješenja za Monarhiju, Napredna omladina, pod budnom prisotrom masonstva, odbacuje svaku nacionalnu „hrvatsku usokrudnost“ te strastveno zastupa tezu kako je svejedno jesmo li Hrvati ili Srbi, glavno da se oslobodimo od Austrijanaca i Mađara. Mladi književnici, budući pisci i političari pokreću mnoštvo listova radi promicanja južnoslavenskog jedinstva. U Hrvatskoj su to *Ujedinjenje, Jug, Val, Zastava, Novi život, Napredak, Nova riječ, Narodno jedinstvo, Vihor i dr.*, dok se u inozemstvu pokreću *Zora* u Beču, *Vila* u Ženevi, *Jugoslavija* u Pragu. Pored toga Napredna omladina razvija izrazitu političku djelatnost gdje u Beču javno proklamira da više nije ni za Beč, ni za Peštu, već isključivo za Beograd kao *historijski Pijemont Južnih Slavena*. (Franjo Tuđman: *Hrvatska u monarhističkoj Jugoslaviji, Knjiga prva, Hrvatska sveučilišna naklada, Zagreb, 1993.*, str. 85. i 87.)

U inozemstvu je najveći utjecaj slobodnih zidara na hrvatsku inteligenciju bio u Pragu, gdje je većina hrvatskih intelektualaca nastavila studiranje nakon spaljivanja mađarske zastave 16. listopada 1895. godine na Trgu bana Jelačića. Naprednjaci su došli pod izraziti utjecaj slovačkog filozofa i političara Tomaša Garriguea Masaryka i češkog sociologa i političara Edvarda Beneša. Obojica su bili poznati svjetski masoni, poglavito Masaryk koji se u masonskim krugovima smatra najvećim svjetskim „masonom bez pregače“ toga vremena. Tomaš Masaryk će 1918. godine postati prvi predsjednik Čehoslovačke Republike koja je nastala na razvalinama Austrougarske Monarhije, a skrojena je u masonskim ložama tako da joj je pripao teritorij Sudetska oblast, nastanjen isključivo njemačkim pučanstvom

Masaryk je pragmatiski osuđivao negativnu austrijsku i mađarsku politiku prema Hrvatima, ali samo zato što je podupirao srpske hegemonističke pretenzije prema Hrvatskoj. Zanimljivo je da je Masaryk u svom dugogodišnjem bavljenju južnoslavenskim pitanjem ispočetka sugerirao hrvatskoj sveučilišnoj mladeži ideju slavenske solidarnosti i austroslavističku realističku politiku, da bi pod integralističkom iluzijom čehoslovakizma naprasno počeo poticati nacionalnu jednorodnost južnoslavenskih zemalja, otvoreno stajući na platformu Velike Srbije. Njegov doprinos u stvaranju zloglasne Kraljevine SHS jednako je mjerljiv kao i doprinos britanskih srbofilnih masona Seaton-Watsona i Steeda.

Svakako je nužno spomenuti dio te nemire jugoslavenske nacionalističke mladeži koja se hranila na djelima „arhitekata kulture smrti“, Mazzinija, Sighelea, Byrona, Renana, Georgesa Sorela, Barresa, Schopenhauera, Nietzschea, Krapotkina, te drugih masonskih mislitelja i ruskih anarhista i revolucionara. Najveći ideolog Skerlićevog jugoslavenstva u Dalmaciji i Primorju bio je hrvatski književnik, političar, a potom i filmski djelatnik, slobodni zidar Milan Marjanović (1879.-1955.). Poznat je kao antiklerikalac i buntovnik koji je zbog protumađarskih demonstracija istjeran iz karlovačke gimnazije te u Pragu polazi trgovačku školu. U Pragu sluša predavanja T. G. Masaryka, te od 1903. godine učestvuje u ilegalnim političkim borbama. Uređivao je poznata glasila, *Crvenu Hrvatsku, Novi list, Pokret* i dr. U Beogradu mu je 1943. godine u organizaciji *Srpske književne zadruge* objavljena knjiga masonskog izričaja *Savremena Hrvatska*. Kao zaslužni mason poslije Prvog svjetskog rata bio je član mirovne delegacije Kraljevine Jugoslavije u Parizu, a nakon Drugog svjetskog rata, kao krunu svoje karijere, obnašao je dužnost predsjednika *Jadranskog instituta JAZU*-a.

Robert William Seaton Watson

Nije slučajno da se u Dalmaciji, kolijevci hrvatske državnosti, u najčišćoj hrvatskoj zemlji, u ognjištu hrvatske književnosti, iz koje je zbog stoljetnog političkog sužanjstva i ekonomske iscrpljenosti stotine tisuća Hrvata iselilo u preokooceanske zemlje, a tisuće njih su prekrstili pravoslavni popovi koji su uz to i doveli tisuće novih bizantinskih došljaka na dalmatinski krš, stvorilo središte unitarističke hrvatske mladeži. Upravo se u Splitu, pod vodstvom tri dalmatinska slobodna zidara i gnusna antiklerikalca, hrvatskih književnika, Oskara Tartaglije, Vladimira Čerine i Nike Bartulovića, 1911. godine osnovala Hrvatsko-srpska radikalna omladina. Radikalna omladina, kao preteča fašističkoj Orjuni (Organizacija jugoslavenskih nacionalista) koja je imala usku suradnju s Udruženjem četnika, gajila je neskrivenu mržnju, ne samo prema katoličkom kleru, već i prema frankovcima, separatistima, Radiću, Trumbiću itd. Prema nekim procjenama, npr. jednog od čelnika Radikalne omladine, Milostislava Bartulice, Hrvatsko-srpska radikalna omladina imala je prije Prvog svjetskog rata oko stotinjak omladinskih nacionalističkih organizacija s više od deset tisuća članova, te je tiskala trideset i dva lista i časopisa. Među njima su po radikalizmu i antiklerikalizmu najpoznatiji bili masonski časopisi *Vihor* i *Val*.

U organizaciji Čerine i Tartaglije u proljeće 1912. godine skupina od 156 zagrebačkih sveučilištaraca posjetila je Beograd, javno manifestirajući cilj Radikalne omladine, *Ujedinjenjem oslobođenju*. Nacionalističke sveučilištarce su primili srpski ministri, braća iz lože *Ujedinjenje*, članovi četničke organizacije *Crne ruke*, člankopisci *Piemonta* itd. Prema pisanju Oskara Tartaglije, najdirljiviji mu je susret bio s Brankom Božovićem koji mu se hvalio kako je on prvi katolik, Hrvat i Dalmatinac koji je postao član *Crne ruke*.

Masonski prvak Oskar Tartaglia, kako je i sam za sebe govorio, od kada je počeo politički misliti, *oduvijek je antiklerikalac i srbofil - još više Srbini*, i nikada nije *pravio razliku između Srbina i Hrvata*. Tartaglia je o sebi isticao i to da je čitao ateističku i anarhističku literaturu, a čak je i preveo i tiskao knjigu *Omladini* ruskog anarhista Petra A. Kropotkina. Tartaglia je zajedno s Čerinom donio cjeloviti program nacionalističke omladine poslije svog posjeta Srbiji. Program je imao jasan cilj da se kulturo u masonskom, politički u južnoslavenskom duhu, na način talijanskog ujedinjenja kojemu su predvodili masoni, ostvari ujedinjenje Južnih Slavena. Ta unitaristička omladina, u svojoj borbi za zajedničku državu Srbo-Hrvata, tjerala je u tu borbu i starije političare. Niko Bartulović, također jedan od masonskih prvaka unitarističke omladine, konstatirao je slijedeće: „Gospodar ulice, gospodar širokih raspoloženja, nisu bili ti političari, već omladina. Ona je stvarala štimunge, izazivala namjerno incidente, organizirala demonstracije, palila austro-ugarske zastave, dizala javno mišljenje, i stariji su morali da je slede“. (Ivan Mužić: *Masonstvo u Hrvata*, Knjigotisak, Split, 2001., str. 87., 89. i 91.)

Slavko Cuvaj

Između „slavnog“ splitskog hrvatskog književnog trojstva, Tartaglije, Bartulovića i Čerine, svakako Čerini pripada orjunaška perjanica hrvatskog herostrata, najvećeg mrzitelja svog Hrvatskog roda. Kao neprepoznatljiv i oskudan književnik i poeta, nikada ne bi doživio ni najmanji spomen na svoj minorni književni rad – rad u kojemu nema ni zrnca estetske i umjetničke vrijednosti, jer on je kao i sva nacionalistička jugoslavenska omladina u svemu politizirao pa tako, na njenu štetu, i u književnosti – ali ostat će itekako zapamćen u masonskom ozemlju. Ostat će upamćen kao vođa Hrvatsko-srpske radikalne omladine, kao silnik bogohulnih uradaka u masonskim glasilima, kao organizator atentata na hrvatskog bana Slavka pl. Cuvaja, kao izdajnik svoga naroda, kao tekstopisac najsablasnije besramne poruke upućene 1914. godine Zagrepčanima u njegovu *Vihoru*, koja glasi: „Ako u Zagrebu ima 80 000 stanovnika, 50 000 njih bi trebalo povesti u klaonicu, 5 000 njih da odnese Sava, 5 000 da potopi kakav nerazmišljeno silovit dažd, a sa velikom masom od preostalih dvadeset hiljada trebalo bi u kakav moralni i nacionalni (jugoslavenski) purgatorij... Ovom gradu cinika treba silom dati dušu i mozak onoga grada heroja, koji se zove Beograd“. (Nedjeljko Kujundžić: *Hrvati u stoljeću smrti*, H. P. P., Zagreb, str. 32.) (Korišteni dijelovi iz knjige *Masoni protiv Hrvatske*)

[Mladen Lojkić](#)

Samo registrirani korisnici mogu dodavati komentare.

3 Comments

A School with a View

